

Den Kjærlighed! den Kjærlighed!

af

Anne Charl. Leffler.

Fru Leffler har før fortalt os om „den Kjærlighed“ — mange Gange. Hun har fortalt os om „den tilgivende Kjærlighed“ — som „demoraliserer“, og om den fordringsfulde Kjærlighed, som, netop fordi den er stor, bliver nøjsom, — om den Kjærlighed, som kun er en flygtig Sanserus, og om den store, strænge Eros, som tvinger Mennesker i Knæ. Og vi har al Tid helt ud forstaaet hende: følt hendes Skikkelser som Ben af vore Ben og Kjød af vort Kjød og klart og sikkert fattet, hvad hun vilde sige os med dem. For i Reglen har hun villet *sige* noget bestemt med, hvad hun skrev, og ikke blot i olympisk-sorgløs Leg forme Leret til Billeder.

„*Den Kjærlighed*“, Fru Lefflers ny lille Stykke, er ikke saa klart; det tilsteder, i al sin harmløse Munterhed, forskellige Fortolkninger. Fra én Side er det bleven opfattet som „en vittig og træffende Satire over det Sædelighedspræk, som i nogle Aar har oversvømmet de nordiske Lande“, og fra en anden Side som „en Lovprisning af den sunde, ægte menneskelige Kjærligheds Magt til at faa Bugt ogsaa med usunde gammeljomfruagtige Emancipationsgriller og misforstaaede moralske Doktriner“.

Mon noget af dette har været Meningen? At den samme, der har skrevet „*Sande Kvinder*“, skulde skrive en Satire over „Sædelighedspræket“, og det oven i Kjøbet i Form af en Farce, forekommer os i højeste Grad usandsynligt. Havde et saa afgjørende Brud med Fortiden fundet Sted, vilde det sikkert have givet sig Udtryk paa anden Maade.

Og at Stykket skulde være en Lovprisning af den ægte Kjærligheds Magt — det finder vi heller ikke rimeligt. Der havde næppe behøvedes en Stormagt som Kjærligheden til at faa Bugt med den lille Vendlas Principer, som slet ikke var gaaet hende over i Blodet. Og Fru Leffler har før sunget Kjærlighedens Lovsang med en helt anden Klang.

Den Kjærlighed, hun har lovprist, det har ikke været den blindt tilgivende Kjærlighed — den virker Fald, snarere end